

ved 2den Behandling udtalt, at denne Lov egentlig ogsaa kom lidt for tidlig. Efter Anmærkningerne til Lovforslaget er endnu ikke det Lokomotiv opfundet, som skal benyttes, og jeg tror ikke, at jeg har overhørt, at Ministeren ved tidligere Behandlinger skulde have givet Oplysninger om, at nu var et saadant Lokomotiv opfundet. I Motiverne hebdet det udtryffeligt, at det neppe kan betvivles, at det inden lang Tid vil lykkes at bygge et heifsigtsmæssigt Sporveisløkomotiv; derefter maa man antage, at det endnu ikke er lykkes at bygge et saadant. Det forekommer mig dog ogsaa forunderligt, at man, fordi der er Udfigt til muligen at faae bygget et saadant Lokomotiv, skal vedtage en Lov om dets Benyttelse, inden man veed, om det er saaledes indrettet, at der er Rimelighed for, at det ikke vil hindre den almindelige Jærdfjel. Jeg skal derfor blot udtale, at jeg ikke kan stemme for dette Lovforslag.

Jensen: Jeg vil tillade mig at bemærke til det ærede Medlem, at jeg ikke ganske vel kan være tjent med, at mine Ytringer ved Sagens 1ste Behandling just omskrives i den Form, som det ærede Medlem nu brugte; men iøvrigt skal jeg gjerne vedstaa, hvad jeg dengang ytrede, ligesom jeg skal tilføie, at jeg har ikke saa ganske saa Exempler paa, at det kan være lettere at civilisere Dyr end Mennesker. Med Hensyn til Indholdet af det ærede Medlems Foredrag vil jeg dog bemærke, at vi allerede have Sporvogne og Spor paa Veiene og smaa lette Lokomotiver, der bruges til at rangere Logene med, til at kjøre ned til Dampfærgerne med osv. Saadanne smaa Lokomotiver ere jo netop Begyndelsen til Indretningen af de Lokomotiver, man tenker sig anvende paa Sporveie, og jeg maa vedblivende tro, at Hestene kunne møde paa Veiene mange Ting, som de ere langt mere bange for, end de vilde være for at møde disse smaa Lokomotiver, især naar de blive indrettede saaledes, som Lovforslaget har til Hensigt, nemlig saaledes, at de ikke give megen Røg og heller ikke gjøre megen Støi.

Strup: Jeg beklager, at den høitærede Indenrigsminister ikke er tilstede, da der egentlig var et Spørgsmaal, jeg vilde have rettet til ham, eller egentlig: Jeg havde ønsket at faae hans Stadfæstelse paa, at en Opfattelse fra min Side af et noget tvivlsomt Udtryk i Lovforslaget var den rigtige. Der er i dette Tale om, at disse Koncessioner kunne gives efter indhentet Betænkning fra vedkommende kommunale Bestyrelse. Det er et Udtryk, som ganske vist er noget tvivlsomt, thi for Landkommunernes Vedkommende f. Ex. kan jo Amtsrådet siges at være „vedkommende“ Kommunalbestyrelse, ligesaa fuldt som Sognerådet kan siges at være det. Det er ikke udtrykt i Lovforslaget, hvilket af dem der er ment; muligvis er det begge. Dette Punkt har nu mindre at betyde,

men hvad der derimod vel kunde have nogen Betydning, er det Udtryk, som er brugt senere hen i Lovforslaget, at, naar Eneretten er udløbet, skal det staa vedkommende Kjøbstads Amts eller Sognekommuner, paa hvis Grund Sporet er lagt, frit for at bestemme, om Sporet skal tages op, eller om det skal erhverves til Eiendom for vedkommende Kommune under de Vilkaar, Loven forresten fastsætter. Her kommer altsaa det Spørgsmaal frem, hvilken Kommune det er, som det egentlig gjælder om. Jeg lægger ringe eller slet ingen Vægt paa, om det er Sogne- eller Amtskommunen; men Spørgsmaalet faar dog nogen Betydning, naar det kommer til at stille sig saaledes, om det er Kjøbstads- eller Amtskommunen. Jeg kan ikke antage Mindet — og det var det, jeg egentlig ønskede at faae stadfæstet af den høitærede Indenrigsminister —, end at, naar der i det første Punktum af Lovforslaget er Tale om „vedkommende“ Kommune og senere hen er brugt det andet Udtryk, „den Kommune, paa hvis Grund Sporet er lagt“, saa forstaaes der i begge Tilfælde det Samme, skjøndt Udtrykkene ganske vist ere forskellige, nemlig vedkommende Veikommune. Det maa være Mening. Amtets Veie kunne jo siges at ligge over Sognerens Grund, men jeg kan ikke antage, at Meningen paa nogen Maade kan være en anden, end at, forsaavidt der tales om Amtsvæie, er det Amtskommunerne, der sigtes til. Det er noksom bekendt, at, skjøndt i Regelen veikommunale Antiggendens Omraade og andre kommunale territoriale Omraader falde sammen, falde de dog ikke ganske nøiagtigt sammen paa alle Punkter, idet det i Veiloven er bestemt, at Amtskommunen ene vedligeholder Veiene ind over Kjøbstadens Grund, og det er undertiden ikke ganske ubetydelige Strækninger, der her er Tale om; det kan være en Fjerdingvei. Der ere Veiene, skjøndt de kunne siges at løbe over Kjøbstadens Grund, Kjøbstaden aldeles uvedkommende, og det forekommer mig derfor ogsaa klart, at Spørgsmaal, om Sporet skal fjernes eller erhverves, maa Veikommunen og ikke vedkommende Kommune, over hvis Grund Sporet kan siges at løbe, afgjøre. Jeg antager imidlertid, at den Læsning af Loven, som jeg har forment er den rigtige, ogsaa er den, som i Praxis maa komme til at gjøre sig gjældende, saaledes at vedkommende Kommune og de Veie, som løbe over vedkommende Kommunes Grund, i begge Tilfælde skulle forstaaes som Veikommune, og at Grunden antages at høre til den Kommune, som vedligeholder Veien. Det vilde have været mig en Tilfredsstillelse, om den ærede Indenrigsminister udtryffeligt kunde have stadfæstet dette, da det jo saa omtrent vilde have været det Samme som en autentisk Fortolkning af dette Spørgsmaal, og uagtet den høitærede Indenrigsminister ikke er tilstede, har jeg den Tro, at det ikke vilde være overflødigt nu, inden dette Lovforslag endelig forlader Rigsdagen, at gjøre opmærksom paa dette Forhold, idet jeg ganske vist